

DZIENNIK USTAW

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

15 kwietnia

№ 32.

Rok 1934.

TREŚĆ:

USTAWY:

Poz.: 284—z dnia 13 marca 1934 r. o nadzorze nad hodowlą koni	539
285—z dnia 13 marca 1934 r. o ochronie porządku na kolejach użytku publicznego	541
286—z dnia 15 marca 1934 r. o morskich opłatach portowych	543

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

Poz.: 287—z dnia 13 kwietnia 1934 r. o zmianie moratorium mieszkaniowego dla bezrobotnych	543
--	-----

ROZPORZĄDZENIA MINISTRÓW:

Poz.: 288—Opieki Społecznej z dnia 29 marca 1934 r. o Biurze Pośrednictwa Pracy dla robotników portowych w Gdyni	544
289—Opieki Społecznej z dnia 29 marca 1934 r. w sprawie książeczek obrachunkowych dla robotników portowych	548
290—Przemysłu i Handlu z dnia 31 marca 1934 r. w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej o ustaleniu pojęcia przeładunku portowego i podziale robotników portowych na kategorie zawodowe	548
291—Przemysłu i Handlu z dnia 31 marca 1934 r. w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej o ustanowieniu i zakresie działania Komisji Kwalifikacyjnej dla robotników portowych przy Urzędzie Morskim, tudzież o trybie zaliczania w poczet robotników portowych	549
292—Spraw Wewnętrznych z dnia 5 kwietnia 1934 r. o zmianie granic miasta Beresteczka w powiecie horochowskim, województwie wołyńskim	551
293—Spraw Wewnętrznych z dnia 5 kwietnia 1934 r. o zmianie granic miasta Jarocina w powiecie jarocińskim, województwie poznańskim	552
294—Spraw Wewnętrznych z dnia 12 kwietnia 1934 r. o zmianie granic miasta Garwolina w powiecie garwolińskim, województwie lubelskim	553
295—Spraw Wewnętrznych z dnia 12 kwietnia 1934 r. o zmianie granic miasta Horochowa w powiecie horochowskim, województwie wołyńskim	553
296—Spraw Wewnętrznych z dnia 12 kwietnia 1934 r. o zmianie granic miasta Rydzyny w powiecie leszczyńskim, województwie poznańskim	554
297—Spraw Wewnętrznych z dnia 12 kwietnia 1934 r. o zmianie granic miasta Siemiatycze w powiecie bielskim, województwie białostockim	554

284.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U S T A W A

z dnia 13 marca 1934 r.

o nadzorze nad hodowlą koni.

Art. 1. (1) W celu stwierdzenia pochodzenia koni prowadzone będą księgi stadne koni, a w celu stwierdzenia wartości hodowlanej ogierów i klaczy—

księgi ogierów i klaczy zarodowych. Z ksiąg tych będą wydawane świadectwa i zaświadczenia.

(2) Księgi ogierów i klaczy zarodowych prowadzone będą przez izby rolnicze, księgi zaś stadne koni przez izby rolnicze lub upoważnione przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych organizacje hodowlane.

(3) Wymagania, jakim powinny odpowiadać konie, które mogą być wpisane do ksiąg stadnych koni oraz ksiąg ogierów i klaczy zarodowych, a w szczególności wymagania pod względem pochodzenia

i wartości hodowlanej, zasady prowadzenia tych ksiąg, zasady wydawania świadectw oraz wzory tych świadectw — ustala Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 2. Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych może uznawać pewne rasy i typy koni za nieodpowiednie pod względem hodowlanym dla poszczególnych obszarów Państwa.

Art. 3. (1) Pokrywanie cudzych klaczy dozwolone jest tylko ogierami, uznanymi dla danego obszaru.

(2) Wyrazy „ogier uznany” oznaczają, w rozumieniu niniejszej ustawy, ogiera, na którego właścicielowi zostało wydane świadectwo uznania.

(3) Ogier, wybrany na podstawie art. 4 ust. (3), jest ogierem, uznanym tylko na obszarze tej gminy, dla której został wybrany.

Art. 4. (1) Do orzekania o uznaniu ogierów za odpowiednie do hodowli i wydawania właścicielom ogierów wybranych bezpłatnych świadectw uznania powołuje się komisje kwalifikacyjne przy izbach rolniczych.

(2) Komisje kwalifikacyjne wybierają jako odpowiednie do hodowli te z pośród doprowadzonych ogierów, które odpowiadają wymaganiom, ustalonym przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych, i nie należą do ras lub typów, uznanych za nieodpowiednie dla danego obszaru (art. 2).

(3) Jeżeli ilość ogierów, wybranych na podstawie ustępu poprzedzającego, nie jest dostateczna dla zaspokojenia potrzeb hodowlanych gminy, komisja kwalifikacyjna może z pośród pozostałych ogierów, nie odpowiadających wymaganiom, określonym w ustępie poprzedzającym, wybrać najodpowiedniejsze do hodowli w ilości niezbędnej dla zaspokojenia potrzeb hodowlanych tej gminy.

(4) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych ustala zakres działania, organizację, postępowanie, okresy działania komisji oraz wzory i terminy ważności świadectw uznania.

(5) Członkowie komisji, nie będący pracownikami instytucji państwowych lub samorządowych, otrzymują za udział w komisjach zwrot kosztów podróży, diety i wynagrodzenie według norm, które ustali Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

(6) Koszty podróży i diety członków komisji, delegowanych przez władze państwowe, ponosi Skarb Państwa, innych zaś członków — instytucje, delegujące te osoby.

Art. 5. (1) Właściciele ogierów trzyletnich i starszych obowiązani są zgłaszać je do zarządu gminy oraz doprowadzać przed komisję kwalifikacyjną w czasie i miejscu, wyznaczonym przez izbę rolniczą.

(2) Zarząd gminy obowiązany jest prowadzić spisy ogierów trzyletnich i starszych oraz zawiadamiać komisje kwalifikacyjne o ilości klaczy trzyletnich i starszych, znajdujących się na obszarze gminy.

(3) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych określa, do jakich ogierów nie mają zastosowania postanowienia ustępów poprzedzających.

Art. 6. (1) Właściciele ogierów nie uznanych obowiązani są uiszczać na rzecz izb rolniczych opłatę w wysokości 50 zł od każdego nie uznanego ogiera za każdy rok kalendarzowy.

(2) Opłatę, przewidzianą w ustępie poprzedzającym, pobierają zarządy gmin, przyczem za czynności te otrzymują 25% pobranych opłat.

(3) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych ustala termin uiszczania opłaty i zasady umarzania zaległych opłat oraz określa, do jakich ogierów nie uznanych nie mają zastosowania postanowienia ust. (1).

(4) Opłaty od ogierów, nie posiadających świadectw uznania, wprowadzone dotychczasowymi przepisami, a nie ściągnięte do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, mogą umarzać wojewodowie stosownie do zasad, ustalonych na podstawie ustępu poprzedzającego.

(5) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może nakładać na organa służby weterynaryjnej państwowej i samorządowej obowiązek trzebieńia na koszt Państwa ogierów nie uznanych w przypadku ubóstwa ich właścicieli.

Art. 7. (1) Właściciele ogierów uznanych, używanych do pokrywania cudzych klaczy, obowiązani są na żądanie właścicieli klaczy wydawać świadectwa pokrycia.

(2) Urodzenie źrebięcia winien na żądanie właściciela klaczy poświadczyć na świadectwie pokrycia przełożony właściwej gminy.

(3) Poświadczenie przez przełożonego gminy urodzenia źrebięcia może być zastąpione poświadczeniem instytucji, prowadzącej księgę stadną, jeżeli klacz, która urodziła to źrebie, wpisana jest do tej księgi.

(4) Wzory świadectw pokrycia ustala Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 8. (1) Konie, wpisane do ksiąg stadnych lub ksiąg ogierów i klaczy zarodowych:

1) nie mogą być przedmiotem wyjątkowego opodatkowania na rzecz samorządu;

2) jeżeli przepisy obowiązujące nie przewidują ulg dalej idących, konie te nie podlegają wykonywaniu świadczeń podwodowych, o ile właściciel uiści równowartość świadczenia w gotówce według taryfy urzędowej.

(2) Właściciele klaczy, wpisanej do księgi ogierów i klaczy zarodowych, nie posiadający innego konia, jest wolny zupełnie od świadczeń podwodowych.

Art. 9. (1) Grzywną do 300 zł karany będzie, kto pokrywa ogierem nie uznanym cudzą klacz (art. 3 ust. (1)).

(2) Grzywną do 20 zł karany będzie:

1) kto dopuszcza do powstania warunków, przy których jest możliwe pokrycie ogierem nie uznanym cudzej klaczy (art. 3 ust. (1));

2) kto nie zgłasza zarządowi gminy ogiera lub nie doprowadza go przed komisję kwalifikacyjną (art. 5 ust. (1)).

Art. 10. (1) Orzecznictwo w sprawach o czyny karalne, przewidziane w ustawie niniejszej, należy do powiatowej władzy administracji ogólnej.

(2) W orzeczeniu skazującym władza administracyjna na wypadek niemożności ściągnięcia grzywny oznaczy karę zastępczego aresztu — stosownie do art. 10 prawa o wykroczeniach.

(3) W razie wydania orzeczenia karnego w myśl art. 9 ust. (1) powiatowa władza administracji ogólnej może zarządzić wytrzebiecie ogiera na koszt i ryzyko właściciela.

Art. 11. Świadczenia uznania, wydane na podstawie dotychczasowych przepisów, uważa się za świadectwa uznania w rozumieniu niniejszej ustawy.

Art. 12. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 13. (1) Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1934 r.

(2) Jednocześnie tracą moc obowiązującą: ustawa z dnia 23 stycznia 1925 r. o nadzorze państwowym nad ogierami i rejestracji klaczy zarodowych (Dz. U. R. P. Nr. 17, poz. 113), ustawa z dnia 23 marca 1929 r. o opłatach od ogierów, nie posiadających świadectw uznania (Dz. U. R. P. Nr. 24, poz. 247), ustawa z dnia 21 marca 1931 r. o zmianie niektórych przepisów ustawy z dnia 23 marca 1929 r. o opłatach od ogierów, nie posiadających świadectw uznania (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 339) oraz art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o unormowaniu właściwości władz i trybu postępowania w zakresie administracji rolnictwa i reform rolnych (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 622).

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *J. Jędrzejewicz*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Nakoniecznikow - Klukowski

285.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U S T A W A

z dnia 13 marca 1934 r.

o ochronie porządku na kolejach użytku publicznego.

Art. 1. (1) Upoważnia się Ministra Komunikacji do wydawania w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w drodze rozporządzeń przepisów o przestrzeganiu porządku na kolejach użytku publicznego.

(2) Minister Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych określi również organa kolejowe, powołane do nadzoru nad przestrzeganiem przepisów o porządku na kolejach, zakres ich uprawnień, w granicach, określonych ustawą niniej-

szą, sposób wyszkolenia oraz wzór specjalnej odznaki dla tych organów.

(3) Organa kolejowe, sprawujące nadzór nad przestrzeganiem przepisów o porządku na kolejach, noszą nazwę organów ochrony kolei.

(4) Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych, wydane w porozumieniu z Ministrem Komunikacji, określi, którym organom ochrony kolei (ust. (3)) będzie służyło prawo noszenia broni palnej w czasie pełnienia służby na obszarze kolejowym.

Art. 2. Zakres uprawnień organów ochrony kolei (art. 1 ust. (2)) może obejmować:

- 1) prawo nakładania grzywien w drodze doraźnego nakazu karnego;
- 2) prawo legitymowania lub stwierdzania w inny sposób tożsamości osób, które przekroczyły przepisy o porządku na kolejach, oraz prawo zatrzymania winnego i sprowadzenia go przymusowo do najbliższego organu policji państwowej;
- 3) prawo noszenia i użycia broni palnej.

Art. 3. (1) Grzywny, nakładane przez organa ochrony kolei w drodze doraźnego nakazu karnego (art. 2 pkt. 1)), nie mogą przekraczać 5 zł. Nakładać je można wtedy, gdy niema wątpliwości co do winy osoby, dopuszczającej się wykroczenia przeciw przepisom o porządku na kolejach.

(2) Do doraźnych nakazów karnych (art. 2 pkt. 1)) stosuje się przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu karno-administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 365).

(3) W zakresie wykonywania doraźnego orzecznictwa karnego organa ochrony kolei podlegają powiatowym władzom administracji ogólnej.

(4) Prawo nakładania doraźnych nakazów karnych nie służy pracownikom kolei prywatnych użytku publicznego, nie będących w zarządzie Państwa lub przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe”.

(5) Nie można nakładać grzywny w drodze doraźnych nakazów karnych, jeżeli osoba, która przekroczyła przepisy o porządku na kolejach:

- 1) wyrządziła przez swój czyn szkodę materialną;
- 2) popełniła jedno z przestępstw, wyszczególnionych w art. 215, 223, 257, 258, 259, 263 lub 265 kodeksu karnego odnośnie do komunikacji kolejowej, mienia kolejowego lub mienia, powierzonego kolei.

Art. 4. (1) Prawo legitymowania lub stwierdzania w inny sposób tożsamości osób, które przekroczyły przepisy o porządku na kolejach (art. 2 pkt. 2)), służy organom ochrony kolei w przypadku, jeżeli sprawca przekroczenia nie został ukarany w drodze doraźnego nakazu karnego.

(2) Prawo zatrzymania winnego i przymusowego sprowadzenia go do najbliższego organu policji państwowej, żandarmerji lub warty wojskowej służy organom ochrony kolei w razie niemożności